

SPOLEČNÁ CESTA K OŽIVENÍ CÍRKVE X.

Víckrát se v diskuzích ozvalo: Často se hovoří o tom, že potřebujeme laiky, dobrovolníky, zároveň však po nich chceme, aby měli početnou rodinu, kterou je nutné zabezpečit, samozřejmě dobře vychované děti, kterým se budou věnovat, aby se vzdělávali, podporovali církev, aby byli příkladem nevěřícím spolupracovníkům v zaměstnání... Jak ale všechny tyto požadavky stíhat a naplnit, třeba žít velkou rodinu a chodit na kostelní brigády?

Jisté je, že Bůh nechce nemožné a že nikdo nemůže dělat všechno najednou. Obecná výzva je vždycky myšlena obecně a každý si musí umět vybrat to, co je právě pro něho. Kdo má početnou rodinu, většinou nemůže dělat tolik dobrovolnických aktivit a služeb, jako bezdětný. Když mu děti povyroستou, mohou být zase ty velkým přínosem pro farnost. Sv. Pavel píše Korinťanům, že každému dává Duch Svätý jiné dary, ale všechny máme k tomu, abychom mohli být užiteční. Jako má tělo mnoho různých údů, ale všechny tvoří jedno tělo, tak je třeba, aby každý poznal své obdarování a možnosti a uměl je dát k dispozici druhým. Oko nemůže říci ruce: „Nepotřebuji tě.“ Bůh sestavil tělo tak, aby se jeden úd staral o druhý, aby spolupracovaly. I my tvoříme Kristovo tělo a každý z nás je jeho úd.

Obecné výzvy mají i jiný problém. Mnozí si totiž myslí, že právě jich se pozvání netýká, že je pro ty druhé. Tak snad právě proto je třeba výzvy opakovat, aby bylo více těch, kteří se zamyslí a najdou své pole působení, které se taky časem může měnit. Někdo má dary na muziku, jiný na vaření či vedení společenství nebo katechezi, jiný umí opravovat stavby nebo aranžovat květiny či organizovat a zvat. Problém je, když někdo umí všechno a jiný si myslí, že nic. Není dobré, když jeden dělá všechno. Pro růst společenství je dobré široké zapojení většiny. Pak se nemusí žádný strhat. Máme farnosti, kde je zapojeno mnoho farníků, ale i takové, kde se nikdo nenajde na úklid, nebo všech no odedře jeden obětavec. Proto je třeba o tom mluvit ve farní radě a společně hledat, koho dalšího zapojit.

S rozlišováním měli problém i svätci. Třeba sv. Terezie od Dítěte Ježíše měla velký problém s rozeznáním své úlohy. Byla spokojená v klášteře. Chtěla být misionářkou ve světě. Cítila tolik volání. Nakonec poznala, že má být v církvi milujícím srdcem. A zvládla to tak skvěle, že nadchla a získala pro Krista mnoho lidí různých generací.

Sv. František Saleský ukazuje rozdílnost zbožnosti různých povolání. Všichni jsou různí, ale všichni jsou povoláni k životu s Bohem naplno.

Bůh přikazuje křesťanům, aby přinášeli plody zbožnosti, každý podle svých vlastností, stavu a povolání. Jinak má pěstovat zbožnost šlechtic než řemeslník, jinak sluha než kníže, jinak vdova, neprovdaná dívka nebo žena žijící v manželství. A nejen to; je třeba i vykonávání zbožnosti přizpůsobit schopnostem, činnostem a úkolům každého zvlášť.

Řekni, bylo by vhodné, aby biskup vyhledával samotu jako kartuziáni? A manželé aby se nestarali o majetek o nic víc než kapucini; řemeslník aby zůstával celé dny v kostele jako řeholník, a naopak řeholník byl stále zaneprázdněn všemožnými věcmi ve prospěch bližního jako biskup? Nebyla by taková zbožnost směšná, vyšinutá a nesnesitelná?

Je-li zbožnost pravá a upřímná, nic neničí, naopak zdokonaluje a dovršuje všechno; a jestliže někdy odporuje a brání nějakému řádnému povolání a stavu, je to nepochybně zbožnost falešná. Péče o rodinu je skrze zbožnost více prostoupená pokojem, láska mezi manžely je opravdovější, služba představenému věrnější a jakékoli povolání se vykonává s větší ochotou a lépe.

Je omylem a přímo bludem chtít zbožný život vyloučit z družiny vojáků, z dílny řemeslníků, ze dvora knížat, z domácnosti manželů. Ať jsme tedy kdekoli, můžeme a máme usilovat o dokonalý život.

Velmi podobné je to i se zapojením do života farnosti. Každý se má zapojit, ale každý podle své situace. Správně poznat svůj úkol je znamením křesťanské zralosti.